

[Leif Hermann]

på dagsordenen i dag, mangler der alligevel meget i, at Danmark har en helstøbt og sammenhængende luftforureningspolitik, der både nationalt og internationalt kan understøtte vores unægtelig meget omkringfarende miljøministere.

Det er f.eks. beskæmmende, at Danmark fik vrøvl med EF, da vi ville forbyde brugen af freon i spraydåser. Det er ligeledes beskæmmende, at Danmark ikke i Genèvekonventionen har kunnet støtte en målsætning om 30 pct.s begrænsning af NO_x-emissionerne senest i 1995 som foreslået af Den Tyske Forbundsrepublik. Ministeren hygger sig jo ellers – som vi også har hørt det – svært i 30-pct.-klubben, når det drejer sig om svovlforureningen. 30-pct.-forslaget om NO_x-begrænsning er ellers kun ét af de mange velgennearbejdede forslag, der er fremkommet med henblik på nedsættelse af luftforureningen.

Et andet forslag er det, der er udgangspunktet for denne forespørgselsdebat, Nordisk Råds rekommandation af 26. februar i år. Denne rekommandation forudsætter, at de nordiske miljøministre sætter sig hen og bidrager til fremkomsten af en handlingsplan mod luftforurening, altså noget nyt i forhold til det, der er på bordet.

Hvor har vi så miljøministeren i denne forbindelse? Har ministeren måske det samme syn på vores adfærd, som fru Pernille Sams har det, at vi skal have lov til alle sammen, hvis vi nu har råd og lyst til det, at køre rundt i vores egen bil? Er det det, der er de miljømæssige perspektiver i den linje, regeringen har lagt?

Ganske vist har statsministeren jo – noget uelskværdigt, synes jeg nok – frataget miljøministeren porteføljen som minister for nordiske anliggender, men det bør vel ikke afstedkomme en passivitet fra miljøministerens side, selv om jeg udmærket godt forstår, hvis han er sur.

Nordisk Råds rekommandation bygger på en lang række væsentlige vedtagelser og programmer i nordisk regi, således rekommandationerne 19/1983 om normer for svovludslip, 20/1983 om intensiveret samarbejde på internationalt plan for at begrænse svovludslip, 21/1983 om måleprogrammer for forskellige energisystemers miljøskadelighed, handlingsplan om luftforurening fra 1986, slutkommuniket fra den internationale konference, fru Dorte Bennedsen nævnte, osv., osv.

Der er altså papirer nok, der er opfordringer nok, der er diskussioner og grundlag nok for at tage nye initiativer.

Baggrunden er, at miljøet er truet i en sådan grad, at eksperter på luftforureningsområdet mener, at den bæreevne, som fru Dorte Bennedsen også omtalte, er på bristepunktet, hvis vi ikke inden 1995 reducerer kvælstofudslippet med 75 pct. og svovludslippet med 80 pct. Det er unægtelig skrappe krav, end noget grønt flertal i dette Folketing kunne mande sig op til.

Problemet er imidlertid: Hvad nu, hvis det er sådan, at disse efter SF's opfattelse veldokumenterede krav faktisk viser sig at være nødvendige for at opretholde en økologisk balance for at sikre, at vi ikke i fremtiden vil stå over for skader af en sådan art, at vi helbredsmæssigt og naturmæssigt set har vanskeligt ved at reparere på dem? Hvad nu, hvis de igangværende undersøgelser af danske skovdødsfænomener viser, at der er tegn på skovdød i Danmark? Når vi først har konstateret, at der er tegn på skovdød, så ved vi godt fra udlandet, at det tager fart med ødelæggelserne meget hurtigt.

Formålet med denne debat er, at vi skal komme videre med nogle nye mål og vedstå de ustandselig gentagne, men rigtige betragtninger om, at forurening, især den, der er lufttransporteret, ikke kender nogen grænser.

Danmark er en del af det internationale samfund og taler meget om engagementet i det nordiske samarbejde. I den forbindelse er det vel værd at erindre sig, at Danmark er nettoeksportør af såvel svovl som kvælstof til andre nordiske lande.

Sætter vi kravene højt nok, og bruger vi de mange penge, der efterhånden bruges til miljøforanstaltninger, på den rigtige måde, så skulle der her ligge alle tiders chance for dansk industri. Regeringen har afsat 50 mio. kr. til udvikling af renere teknologi, et beløb, der efter vores opfattelse i øvrigt er for beskedent. Men det er dog en begyndelse, et signal til industrien om at stoppe klynkeriet over miljøkravene og gå i gang med den perspektivrige opgave, det er at fremstille produkter, der tvært imod at forurene bidrager til at fjerne forureningen og til at genskabe balancen i den natur, vi ikke kan være foruden, hverken som grundforudsætning for vores tilværelse eller som rekreativ nødvendighed.